

Se souvenir de la brebis

Par William K. Jackson
des soixante-dix

Пам'ятати овець

Старійшина Уільям К. Джексон
Сімдесятник

Conférence générale d'octobre 2025

Le principe de dénombrer et de rendre compte fonctionne. C'est la manière du Seigneur.

Le Christ est le Bon Berger. Chacun des membres du troupeau est précieux à ses yeux. Il a montré comment prendre soin du troupeau et nous a enseigné par ses paroles et ses actes les qualités d'un bon berger : connaître ses brebis par leur nom, les aimer, retrouver celles qui sont perdues, les nourrir et, finalement, les ramener de nouveau au foyer. Il attend de nous que nous agissions de la même manière en tant que bergers adjoints.

L'exemple de Moroni, ancien prophète et berger exceptionnel, nous en apprend beaucoup sur ce que l'on peut faire pour servir à la manière du Seigneur. Il a vécu à une époque très difficile. Il ne bénéficiait pas de téléphone portable, d'ordinateurs ou d'Internet. Mais il a réussi à suivre attentivement les brebis. Comment y est-il parvenu ? Nous avons un aperçu de sa méthodologie dans Moroni 6. Nous y lisons que les membres « étaient comptés parmi le peuple de l'Église du Christ ; et leur nom était pris, pour qu'on se souvînt d'eux et qu'on les nourrit de la bonne parole de Dieu, pour les garder dans la voie droite. [...] Les membres de l'Église se réunissaient souvent pour jeûner et pour prier, et pour se parler l'un à l'autre du bien-être de leur âme » (Moroni 6:4-5).

Pour Moroni, tout était une question de personnes, de noms ! Il savait dénombrer et rendre compte afin qu'on se souvienne de tous. Il remarquait ceux qui étaient en difficulté ou qui erraient, permettant ainsi aux saints de discuter de leur bien-être en conseil. Comme le berger qui a laissé les quatre-vingt-dix-neuf autres brebis, en

Принцип підрахунку і звітування дійсно працює. Це Господній шлях.

Христос — Добрий Пастир. Кожний в отарі є дорогоцінним для Нього. Він встановив взірець, як бути добрим пастирем, і словами і вчинками навчав нас необхідних для цього якостей, зокрема знати імена своїх овець, любити їх, знаходити тих, хто загубився, годувати і, зрештою, вести їх назад додому. Він очікує, що ми як пастухи, що служать під Його провідництвом, чинитимемо так само.

Ми можемо багато чого навчитися про служіння у Господній спосіб від давнього пророка і виняткового пастиря — Моронія. Він жив у дуже важкі часи, не маючи можливості користуватися мобільним телефоном, комп'ютером та інтернетом. Але він пам'ятав усіх овець. Яким чином цього досягти? Ми можемо трошки дізнатися про особливості його методології в Мороній 6. Там написано, що членів Церкви «зачисляли до людей церкви Христа; і їхні імена брали, щоб їх можна було пам'ятати і насичувати добрим словом Бога, щоб утримувати їх на правильному шляху... Церква збиралася разом часто, щоб поститися, і молитися, і розмовляти один з одним про благополуччя своїх душ» (Мороній 6:4-5; курсив додано).

Для Моронія головним пріоритетом завжди були люди — імена! Він застосовував принцип «підрахунку і звітування», щоб пам'ятати про всіх. Усіх, хто мав проблеми чи схилювався до шляху, помічали, дозволяючи святому обговорювати благополуччя цих людей під час проведення нарад. Пастир залишив

sécurité, j'en suis certain, pour aller à la recherche de celle qui était perdue (voir Luc 15:4-7), il nous est demandé d'être tout aussi attentifs à nos troupeaux, de les compter, de nous souvenir d'eux, et d'aller et de faire de même.

Quand j'étais dirigeant de mission en Inde, je me souviens avoir demandé à un jeune président de branche quels étaient ses objectifs pour l'année à venir, notamment : « Combien d'hommes allez-vous préparer à recevoir la Prêtrise de Melchisédek ? » Il a répondu immédiatement : « Sept ! »

Je me demandais d'où il avait bien pu tirer, comme par magie, ce chiffre très précis ! Avant que je puisse répondre, il a sorti une feuille de papier sur laquelle étaient écrits sur le côté les chiffres d'un à sept. Sur les cinq premières lignes, on lisait les noms de personnes déjà identifiées, que son collègue d'anciens et lui allaient inviter et encourager à recevoir la bénédiction de la prêtrise. Bien sûr, j'ai voulu en savoir plus sur les lignes six et sept restées vides. Secouant la tête avec sympathie, il m'a dit : « Oh, frère, nous allons certainement baptiser au moins deux hommes au début de l'année qui pourraient avoir la prêtrise d'ici la fin de l'année. » Ce dirigeant remarquable comprenait l'importance de dénombrer et rendre compte.

Le Christ a organisé son Église de manière à ce qu'aucune âme ne soit oubliée, car chacune lui est chère. Dans une paroisse, chaque membre, quel que soit son âge ou son genre, est entouré de nombreux intendants, des bergers, qui ont la tâche de veiller sur lui et de se souvenir de lui. Un jeune homme, par exemple, bénéficie du soutien de nombreuses personnes désignées pour veiller à son bien-être : un évêcat, des frères de service pastoral, des consultants adultes pour les jeunes, des instructeurs du séminaire, des présidences de collègue et d'autres encore, qui servent tous de filets de sécurité, solidement accrochés sous ce jeune pour le rattraper s'il tombe. Même si un seul filet est correctement positionné, ce jeune homme sera en sécurité, on fera attention à lui et on se souviendra de lui. Pourtant, souvent, il n'y a pas le moindre filet en place. Les gens s'égarent régulièrement dans le brouillard de ténèbres et personne ne s'en aperçoit. Comment pouvons-nous devenir de meilleurs bergers ? Nous pouvons apprendre à dénombrer et à rendre compte.

дев'яносто дев'ять овець (я впевнений, що залишив у безпеці та під захистом) і пішов шукати ту, що загубилася (див. Лука 15:4–7), і нас просять уважно ставитися до своїх отар — помічати і пам'ятати, йти і робити так само.

Я пам'ятаю, що колись, служачи провідником місії в Індії, я запитав молодого президента філії про його цілі на наступний рік: «Скількох чоловіків ви готуватимете до отримання Мелхиседекова священства?» Він одразу відповів: «Сім!»

Мені стало цікаво, звідки взялося таке конкретне число! Перш ніж я встиг щось сказати, він дістав папірець, де збоку були написані числа від одного до семи. У перших п'ятих рядках були імена реальних людей, яких він та його кворум старійшин збиралися запросити та заохотити, щоб вони отримали благословення священства у своєму житті. Звичайно, я мав запитати про порожні рядки № шість і сім. «Президенте, — сказав він, з розумінням похитавши головою, — ми точно христимо принаймні двох чоловіків на початку року, які зможуть отримати священство наприкінці року». Цей чудовий провідник розумів принцип підрахунку і звітування.

Христос організував Свою Церкву таким чином, щоб жодна душа не була забута, адже всі для Нього дорогоцінні. До кожної особи у приході, незалежно від віку чи статі, представлено багато служителів — пастирів — які мають завдання дбати та пам'ятати про неї. Наприклад, про благополуччя молодого чоловіка доручено дбати єпископату, братам-служителям, порадиникам з числа дорослої молоді, вчителям семінарії, президентствам кворумів і багатьом іншим. Всі вони неначе міцна страхувальна сітка, натягнута, щоб спіймати молодого чоловіка, якщо той впаде. Навіть якщо всього одна сітка натягнута правильно, молодий чоловік буде в безпеці, його помітять і про нього пам'ятатимуть. А втім, часто немає жодної сітки. Люди постійно сходять зі шляху в імлу — і ніхто не помічає. Як нам бути кращими пастирями? Ми можемо вчитися підраховувати і звітувати.

L'Église nous fournit des rapports et des outils pour faire exactement cela : nous souvenir. Le rapport trimestriel en est un excellent exemple. Il nous permet de dénombrer chaque membre, de rendre compte de sa situation à plusieurs reprises et de remarquer ceux qui sont absents ou qui ont besoin de notre aide et de notre amour. La liste d'actions et d'entretiens à mener identifie les personnes qui ont actuellement besoin de notre attention, de même que le rapport sur le statut des recommandations pour le temple et d'autres rapports. Ces outils de dénombrement et de compte-rendu nous permettent de nous focaliser sur les personnes. Qui a besoin d'un appel, d'un avancement dans la prêtrise ou d'aide pour apporter le nom d'un ancêtre au temple ? Qui pourrions-nous aider à se préparer à une mission à plein temps ? Qui n'a-t-on pas vu ce mois-ci ? Ces outils nous permettent de nous souvenir des personnes.

Je connais une famille aux États-Unis qui a accepté une affectation en Afrique. Le tout premier dimanche, ils sont entrés dans la seule unité de l'Église du pays, où ils ont été accueillis avec enthousiasme. À la fin de la matinée, l'épouse a été appelée présidente de la Société de Secours et lui dirigeant des Jeunes Gens ! Il a demandé au président de branche qui avait l'air épuisé combien il y avait de jeunes gens. Ce dirigeant fidèle, membre de première génération, a montré du doigt le fond de la salle de Sainte-Cène et a dit : « Ces deux-là. » L'homme était sceptique, à juste titre. Il a donc emporté chez lui une liste de membres de la branche et a rapidement remarqué qu'il y avait en fait vingt jeunes gens sur la liste. Il est retourné voir le président de branche et a demandé que deux jeunes adultes dynamiques et bilingues lui servent de conseillers, puis il s'est assis avec eux et les deux garçons pour revoir les noms de la liste.

Ensuite, ces jeunes gens diligents se sont mis au travail. Au cours des mois suivants, ils ont trouvé tous les garçons enregistrés sur la liste. Nom après nom, ces brebis perdues ont été accueillies par leurs camarades, et nourries spirituellement et physiquement ! En l'espace d'un an, chaque dimanche, on observait une moyenne de vingt et un jeunes gens présents aux réunions. Que Dieu soit loué pour ces jeunes gens qui dénombraient et rendaient compte.

Церква надає нам форми звітів та засоби саме для цього — щоб пам'ятати. Яскравим прикладом є Квартальний звіт. Він дозволяє нам підраховувати кожного члена Церкви і звітувати про кожного декілька разів, а також помічати тих, хто загубився або потребує нашої допомоги і любові. Є список необхідних співбесід і дій, за допомогою якого можна визначити тих, хто потребує нашої уваги прямо зараз, так само як і звіт щодо статусу храмової рекомендації та інші звіти. Ці засоби для підрахунку та звітування допомагають нам зосереджуватися на людях. Кому потрібно дати покликання, кого потрібно висвятити у наступний чин священства або кому допомогти у підготовці родинного імені для храму? Кому ми можемо допомогти підготуватися до місії повного дня? Хто загубився цього місяця? Ці засоби допомагають нам пам'ятати людей.

Я знав одну сім'ю зі Сполучених Штатів, яка прийняла призначення служити в Африці. У першу неділю по приїзді вони увійшли до єдиного церковного підрозділу в тій країні, де їх прийняли з ентузіазмом. Пізніше того ж ранку дружину з цієї пари покликали президенткою Товариства допомоги, а чоловіка — провідником у Товаристві молодих чоловіків. Він запитав виснаженого на вигляд президента філії, скільки у них було молодих чоловіків. Цей вірний провідник, член Церкви у першому поколінні, вказав на задню частину причасної зали і сказав: «Ось ті двоє». Чоловік доволі скептично поставився до цих слів і тому взяв додому список членів філії й швидко з'ясував, що в ньому насправді було 20 молодих чоловіків. Він попросив президента філії призначити його радниками двох енергійних представників дорослої молоді, кожен з яких вільно володів двома мовами. А тоді сів разом з ними і тими двома хлопцями, щоб переглянути імена.

Потім ці старанні молоді люди взялися до роботи. Упродовж наступних кількох місяців вони знайшли кожного хлопця зі списку. Ім'я за іменем — і ці загублені вівці були прийняті назад їхніми однолітками та насичені духовно і фізично! Через рік у кожну неділю церкву відвідував в середньому 21 молодий чоловік. Хвала небесам за тих молодих чоловіків, які підраховували і звітували.

Un ami cher, alors jeune étudiant de troisième cycle, a déménagé avec sa famille dans une grande ville américaine pour poursuivre ses études. Il a immédiatement été appelé à présider le collège des anciens. Un peu inquiet à l'idée de son premier entretien avec le président de pieu, il avait décidé d'arriver préparé. Il a dit au président de pieu qu'il avait trois objectifs pour l'année à venir : (1) 90 % de service pastoral (2) un enseignement approfondi de l'Évangile chaque semaine et (3) une activité de collège bien planifiée chaque mois.

Ce président de pieu avisé a demandé à mon ami en souriant : « Pourriez-vous me donner le nom d'un membre du collège qui est non-pratiquant et que vous pourriez accompagner avec sa famille au temple cette année ? » Cette question a pris mon ami par surprise. Il a réfléchi attentivement et a trouvé un nom. « Écrivez-le », lui a recommandé le président de pieu. Puis ce dirigeant expérimenté a posé la même question à trois reprises et l'entretien s'est terminé. Ce jeune homme est sorti de cet entretien en ayant appris l'une des plus grandes leçons sur l'art de diriger et de servir. Il était venu à l'entretien avec des programmes, des leçons et des activités. Il est reparti avec des noms ! Mon ami et son collège ont par la suite fait de ces quatre noms leur priorité.

En tant que dirigeant de mission, j'ai rendu visite à l'une de mes branches un dimanche matin. J'ai remarqué que le président de branche ne cessait de sortir une fiche de sa poche pour écrire dessus. Après la prière de clôture, j'ai décidé de lui demander de quoi il s'agissait. Une fois la réunion terminée et avant que j'aie pu le questionner sur la fiche, le dirigeant de mission de branche s'est précipité sur l'estrade et le président lui a remis la fiche. Rapidement, j'ai suivi ce dirigeant enthousiaste à sa réunion hebdomadaire de coordination missionnaire de branche. Avant que la réunion commence, il a sorti le papier de sa poche. Il était rempli des noms des membres absents à la réunion de Sainte-Cène. En quelques minutes, chaque membre du conseil avait choisi un nom ou deux, s'engageant à rendre visite aux personnes le jour même pour s'assurer qu'elles allaient bien et pour leur faire savoir qu'on avait regretté leur absence. Voilà ce qu'on appelle dénombrer et rendre compte.

Je me souviens d'un district, à plusieurs heures d'avion du temple le plus proche, qui avait

Один мій дорогий друг, коли навчався в магістратурі, переїхав зі своєю сім'єю до великого міста в Америці, щоб продовжувати освіту. Його одразу ж покликали головувати у кворумі старійшин. Трохи нервуючи через свою першу співбесіду з президентом колу, він був рішуче налаштований добре підготуватися. Він сказав президентові колу, що має три цілі на наступний рік: 1) 90% служіння підопічним, 2) мати змістовний євангельський урок кожного тижня, 3) мати добре спланований захід кворуму кожного місяця.

Усміхаючись моєму другові, цей мудрий президент колу запитав: "Ви можете назвати малоактивного члена кворуму, якому цього року ви могли б допомогти відвідати храм разом з його сім'єю?" Це запитання застало мого друга зненацька. Він задумався, а тоді назвав ім'я. "Запишіть це", — сказав президент колу. Потім цей досвідчений провідник поставив це саме запитання ще три рази, а тоді завершив співбесіду. Цей молодий чоловік вийшов з тієї співбесіди, засвоївши один з найважливіших уроків стосовно провідництва і служіння підопічним. Він прийшов на співбесіду з програмами, уроками та заходами. А вийшов — з іменами! Ці чотири імені в результаті стали основним фокусом служіння для нього і для його кворуму.

Будучи провідником місії, одного недільного ранку я відвідав місцеву філію. Я помітив, що президент філії постійно діставав з кишені картку і щось на ній писав. Я вирішив запитати його про це після заключної молитви. Щойно збори завершилися і перш, ніж я встиг запитати про картку, провідник місіонерської роботи філії підбіг до подіуму, де йому вручили цей папірець. Я швидко пішов за цим жвавим провідником на його щотижневі збори з координації місіонерської роботи філії. Перш ніж почати, він вийняв з кишені картку. На ній були написані імена членів Церкви, що були відсутні на причасних зборах. За кілька хвилин кожен член ради вибрав по одному чи по два імені, взявши на себе зобов'язання відвідати цих людей у той же день, аби переконатися, що з ними все гаразд, і запевнити їх, що їх бракувало. Ось що означає підрахування і звітування.

Я пам'ятаю один округ, розташований за багато годин літаком до найближчого храму.

comme priorité absolue de s'assurer que chaque membre ait une recommandation pour le temple valide, en dépit du fait qu'elle ne serait probablement jamais utilisée. Le premier dimanche de chaque mois, les dirigeants utilisaient leurs outils de suivi pour recenser leurs membres dotés. S'ils constataient qu'une recommandation arrivait bientôt à expiration, le secrétaire exécutif planifiait un entretien pour son renouvellement. On tenait conseil au sujet des membres dont la recommandation avait expiré, puis on cherchait activement à leur venir en aide pour qu'ils reviennent sur le chemin des alliances. J'ai demandé combien de membres dotés avaient une recommandation valide. La réponse a été un stupéfiant 98,6 %. Lorsque j'ai demandé ce qu'il en était des six personnes dont la recommandation avait expiré, les dirigeants ont pu me donner leur nom et m'ont décrit les efforts déployés pour les ramener !

Il y a quelques années, ma famille et moi sommes retournés vivre aux États-Unis. Nous étions enthousiastes à l'idée d'assister aux réunions de l'Église ici après vingt-six années extraordinaires passées dans des unités plus petites et plus isolées. J'ai été appelé comme missionnaire de paroisse. Nous avions un excellent dirigeant de mission de paroisse et nous faisons des choses enthousiasmantes et instructives des gens merveilleux. J'ai demandé à assister à une réunion du conseil de paroisse pour observer les échanges et obtenir de l'aide pour les amis avec lesquels nous travaillions. À ma surprise, la discussion s'est limitée à une activité de paroisse à venir. Après la réunion, j'ai abordé le dirigeant de mission de paroisse et lui ai fait remarquer qu'il n'avait pas eu l'occasion de faire un rapport au sujet de nos amis. Sa réponse ? « Oh, je n'ai jamais l'occasion de faire un rapport. »

J'ai comparé cela à une réunion du conseil de branche à Lahore, au Pakistan, à laquelle j'avais assisté quelques semaines auparavant. Ce petit groupe de personnes s'était assis ensemble autour d'une petite table pour ne parler que de personnes, de noms. Chaque dirigeant avait fait rapport de son intendance, et des personnes et des familles qui le préoccupaient. Tous avaient eu l'occasion d'exprimer leurs idées sur les meilleures façons de servir les personnes dont il était question. Des plans avaient été élaborés et des tâches données. Quelle merveilleuse leçon de la part de nos frères et sœurs de la première généra-

Нааявність дійсної храмової рекомендації була в ньому найвищим пріоритетом, попри мінімальні шанси на її використання. У першу неділю кожного місяця провідники використовували засоби підрахунку, щоб відзвітувати про членів Церкви, які вже отримали власний ендаумент. Якщо вони бачили, що термін дії храмової рекомендації скоро закінчиться, виконавчий секретар призначав співбесіду для її поновлення. Про людей, у яких сплив термін дії рекомендації, спочатку радилися, а потім розшукували їх, щоб допомогти повернутися на шлях завітів. Я запитав, скільки з членів Церкви, які отримали ендаумент, мали дійсну рекомендацію. Відповідь мене вразила: 98,6 відсотків! Коли я запитав про шістьох членів Церкви, термін дії чийх рекомендацій закінчився, провідники змогли назвати їхні імена й описати, які зусилля робилися задля їх повернення.

Декілька років тому моя сім'я повернулася до Сполучених Штатів Америки. Ми раділи нагоді відвідувати церкву тут після 26 чудових років у маленьких, більш ізольованих підрозділах. Мене покликали місіонером приходу. У нас був чудовий провідник місіонерської роботи приходу, і ми виконували чудово роботу і навчали прекрасних людей. Я попросив дозволу відвідати збори ради приходу, щоб подивитися й отримати допомогу від провідників у нашій роботі з тими, кого навчали місіонери. Мене здивувало, що під час зборів обговорювався лише майбутній захід приходу. Після зборів я підійшов до провідника місіонерської роботи приходу і зауважив, що у нього не було нагоди відзвітувати про людей, з якими працювали ми. Що він відповів? «А я ніколи там і не звітую».

Я порівняв це зі зборами ради філії в Лاهорі, Пакистан, які відвідував лише за кілька тижнів до цього. Маленька група провідників зібралася там за невеликим столом, і вони обговорювали лише людей. Імена. Кожен провідник звітував про тих, за кого був відповідальним, а також за тих людей і сім'ї, про яких хвилювався. Усі мали нагоду поділитися думками про те, як найкраще благословити тих, про кого йшлося. Склалися плани і роздавалися завдання. Який чудовий урок з підрахунку і звітування про кожне ім'я ми можемо засвоїти від наших братів і сестер, які

tion sur la manière de dénombrer et de rendre compte nominativement !

Dans l'Église de Jésus-Christ, nous avons reçu, par l'intermédiaire des prophètes passés et actuels, et par le modèle établi par notre Sauveur, des instructions sur la manière de servir. Nous prenons les noms, nous nous souvenons des personnes et nous tenons conseil sur le bien-être des âmes. Les dirigeants qui font cela ne seront jamais à court de points à l'ordre du jour de leurs réunions de conseil ! Le fait de dénombrer et de rendre compte fonctionne bien. C'est la manière de faire du Seigneur. Nous pouvons faire mieux. Pour Dieu, qui a créé l'univers et règne sur tout, cette œuvre, son œuvre et sa gloire, est très personnelle. Et il devrait en être de même pour chacun de nous, en tant qu'instruments entre ses mains dans son œuvre prodigieuse de salut et d'exaltation. Il en résultera des miracles dans la vie de vraies personnes. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

є членами Церкви в першому поколінні.

У Церкві Ісуса Христа ми маємо настанови давніх і сучасних пророків, як нам слід служити, а також приклад, поданий нашим Спасителем. Ми беремо імена, ми пам'ятаємо, і ми радімося про благополуччя душ. Провідники, які так чинять, ніколи не залишаться без теми для обговорення на зборах ради! Принцип підрахунку і звітування дійсно працює. Це Господній шлях. Ми можемо діяти краще. Для Бога, Який створив Всесвіт і править ним, ця робота — Його робота і слава — є дуже особистою. Так само має бути і для кожного з нас, адже ми знаряддя в Його руках у цій дивовижній роботі зі спасіння і піднесення. В результаті відбуватимуться чудеса в житті реальних людей. В ім'я Ісуса Христа, амінь.